

Làm Sao Để Chấm Dứt Chiến Tranh?

Sáng nay, đọc bản tin về chiến tranh ở dải Gaza giữa Israel và phiến quân ở Palestine làm nhiều thường dân thiệt mạng, chợt thấy đau lòng. Lịch sử văn minh nhân loại gắn liền với quá nhiều cuộc chiến tranh, trải dài từ quá khứ tới ngày nay, và không biết đến bao giờ mới chấm dứt.

Chợt nhớ đến câu “Oan oan tương báo”, nghĩa là anh tấn công tôi, tôi sẽ trả thù anh, rồi đến lượt anh lại tìm tôi để trả thù... Oán thù nối tiếp sẽ không bao giờ dứt được.

Liệu có giải pháp nào để chấm dứt chiến tranh hay không? Đặc biệt là trong thời điểm hiện nay, khi mà với khoa học kỹ thuật trong tay, con người ta có thể nhân danh sự trả thù mà giết hại sinh mạng của vô số người vô tội khác, thì biện pháp để ngăn chặn chiến tranh là vô cùng khẩn thiết để cứu nhân loại khỏi những cuộc chiến tranh, tàn sát tàn bạo hơn bao giờ hết.

Nếu đặt mình trong tâm trạng của nước Mỹ khi bị tấn công khủng bố, họ nên tấn công trả đũa Al Queda hay nên tha thứ? Dĩ nhiên câu trả lời trên thực tế là trả đũa. Vấn đề đặt ra là, việc tấn công trả đũa có mang lại yên bình cho người dân Mỹ hay không? Nếu đặt mình trong tâm trạng của quân “khủng bố” Al Queda, chúng ta sẽ làm gì? Có phải là sẽ lại tìm một dịp nào đó thuận tiện để trả thù nữa hay không? Và như thế là vòng luẩn quẩn chiến tranh cứ tiếp diễn.

Cũng vậy, gần đây tấn công khủng bố của phiến quân Pakistan vào Mumbai, Ấn Độ, nếu chính quyền và người dân Ấn không bình tĩnh, để một tấn công trả đũa diễn ra, thì lại bắt đầu một vòng “Oan oan tương báo” nữa.

Quay lại với trận chiến ở Gaza, nếu nhìn sâu vào bản chất vấn đề, cũng là 1 vòng tương báo như vậy, phiến quân Palestine bắn rocket vào đất Israel, quân đội Israel tấn công không kích vào Gaza, dĩ nhiên trong chiến tranh thì vô số dân thường bị thiệt mạng, cuối cùng cả 2 bên cùng đau khổ, lôi kéo thêm nhiều người vào sự sân hận và oán thù càng lúc càng cao, đến bao giờ cho hết được.

Chiến tranh bắt nguồn từ tâm sân hận của con người, vì vậy muốn chấm dứt chiến tranh cũng phải khởi đầu từ đây. Trong kinh Phật có dạy “Lấy oán báo oán, oán thù chồng chất, lấy ân báo oán, oán thù tiêu tan”, đây là 1 lời dạy rất hay cho nhân loại ngày nay, nhưng với tâm si mê, tham lam, sân hận con người đã phớt lờ lời dạy này, và tiếp tục gây khổ đau cho bản thân và cho người khác.

Câu trả lời cho câu hỏi “Làm sao chấm dứt chiến tranh” đã có rồi, vấn đề là chúng ta có can đảm buông bỏ hận thù để chấm dứt vòng oán thù hay không?

Có người bảo rằng, nói thì dễ làm rất khó, bởi nếu bên kia chưa buông súng mà bắt tôi buông súng, liệu người khôn ngoan có thể làm vậy chăng? Đúng rồi, người khôn ngoan thì phải bảo vệ bản thân, đất nước mình chứ. Lấy trường hợp, Việt Nam và Trung Quốc tranh chấp ở đảo Trường Sa, Hoàng Sa, liệu chúng ta có thể buông súng được không?

Dĩ nhiên, cần phải xét đến tương quan lực lượng giữa 2 bên tham chiến, bên mạnh hơn sẽ có nhiều lợi thế để chấm dứt chiến tranh hơn, không phải bằng cách tiêu diệt phe yếu, mà bằng cách “lấy ân báo oán”. Tuy nhiên, phe mạnh thường không muốn chủ động chấm dứt chiến tranh vì lòng tham, vì tự ái, vì cho mình quyền áp đặt kẻ khác... Nói vậy, không có nghĩa phe yếu không thể chủ động chấm dứt chiến tranh, nhưng thường khó hơn vì họ phải rơi vào thế bị động, tự vệ, chống trả... Vậy làm sao chấm dứt chiến tranh? Khi một trong hai bên nhận ra vòng oan oan tương báo, chủ động chấm dứt bằng mọi giá, lấy sự chân thật, công bằng, từ ái mà đối xử với “kẻ thù”, dù mạnh hơn hay yếu hơn, đó là khởi đầu cho sự chấm dứt chiến tranh vậy. Ai có thể tiếp tục oán thù với kẻ đã thôi thù oán, đã thật tâm làm hòa, xin lỗi? Ai có thể tiếp tục bắn giết, với một người chỉ biết yêu thương, không hận thù, luôn tha thứ?

Đơn giản vậy đó, chiến tranh có thể chấm dứt khi con người nhận ra sự vô nghĩa của vòng luân quần hận thù, chủ động dập tắt hận thù, không còn lòng tham, tôn trọng mọi người, bình đẳng yêu thương với mọi loài. Chỉ có tình yêu thương lớn không phân biệt, chấp nhận sự thiệt thòi về bản thân, thật tâm yêu chuộng hòa bình thì mới có thể chấm dứt chiến tranh được. Hy vọng, những người lãnh đạo trên thế giới ngày nay có thể nhận ra chân lý này, đem tâm bình đẳng thương yêu vào các bàn đàm phán, hòa giải, quyết chấm dứt chiến tranh bằng mọi giá, thì viễn cảnh hòa bình trên thế giới mới có ngày trở thành hiện thực. Nhân loại đã đau khổ quá nhiều rồi, hãy thức tỉnh đi thôi !

(Phạm Quốc Trung)